

[Edel Saunte.]

gennem fængselsmyndighederne har bedømt virkningen af dette chok — har muligheden for, hvis virkningen har været gunstig, at løslade manden på et tidligere tidspunkt, end straffen er udmålt til. Hvis man ikke havde denne mulighed, tror jeg, domstolene ville være mere tilbageholdende med idømmelse af store straffe, hvor der ikke er tale om manglede forbrydere, og man ville ikke opnå det, man nu opnår, nemlig et lavere antal tilbagefaldstilfælde, end man havde tidligere.

Jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen anvendte ordene „teoretisk juristeri“, for det er altså et udtryk, man kan tillade sig at anvende, og jeg vil da gerne sige til det ærede medlem, at jeg har sjældent hørt en sådan mundfuld teoretisk juristeri som det, han serverede os her. Hele det ærede medlems indlæg var præget af, at han aldeles ikke i praksis er vant til at behandle disse sager og aldeles ikke kender de folk, han taler om. Dertil kommer, at det ærede medlem åbenbart heller ikke ved noget rent teoretisk juridisk om, hvorledes benådningerne og prøveløsladelserne anvendes, nemlig at de i det store og hele anvendes overfor folk, som straffes første gang, og at man meget sjældent anvender dem i tilbagefaldstilfælde. Der er altså ikke tale om, at man med disse bestemmelser overhovedet kommer til at røre dem, som det ærede medlem var ude efter, nemlig de professionelle forbrydere.

Erna Sørensen: Jeg vil gerne sige til min partifælle, det ærede medlem hr. Thestrup, at jeg ikke så meget regner med begrebet folkestemning, og at en folkestemning skulle bevirke, at man her gjorde sig til talsmand for skærpelse af straffene og hårdere bedømmelse i det hele taget. Jeg vil snarere kalde det for et retsinstinkt hos folk, når de mener, at man skal behandle sædelighedsforbrydelser hårdere end f. eks. berigelsesforbrydelser. Når jeg tænker på sædelighedsforbrydelser, tænker jeg naturligvis først og fremmest på forbrydelser overfor børn. Jeg tror ikke, der er nogen, der i den grad rystes, som forældre, når der er tale om sædelighedsforbrydelser overfor børn, og her er ikke tale om en stemning; det er noget, der bunder dybt i os, det er

et virkeligt nordisk retsinstinkt, som jeg sætter meget højt, og som jeg også tror vi andre skal tage hensyn til.

Løvrigt er jeg glad for den højtærede justitsministers udtalelse om, at de hårde straffe, man gav disse bøller for et par år siden, og netop nægtelsen af prøveløsladelse har bevirket en nedgang i den slags forbrydelser. Det viser jo kun, at de bemærkninger, jeg kom med, er rigtige, altså at man alligevel i visse tilfælde er for mild og for blød, kort sagt viser al denne sødsupplementalitet, humanitet o. s. v. Jeg tror virkelig, at for sædelighedsforbrydelser — jeg tænker ikke på blufærdighedskrænkelser, for dér kan vi aldrig komme op på de høje straffe, som giver anledning til prøveløsladelse og benådning, men altså på forbrydelser som utugt mod børn under 15 år, sædelighedsforbrydelser i almindelighed overfor børn — har man brug for strenge straffe, og selvom jeg kender vor straffelovgivning og ved, at der er adgang til at give en streng og en hård straf, så er der dog konstateret adskillige tilfælde, hvor man har taget for meget hensyn til lovovertræderen på grund af hans særlige psyke o. s. v., altså har tilsidesat, at det netop er ofret for denne forbrydelse, man skal tage hensyn til først og fremmest. Jeg kan godt forstå, at man også må tage i betragtning omkostningerne ved indespærring o. s. v., men her mener jeg på den anden side at samfundet må udskadeliggøre disse mennesker, selvom det skal koste samfundet noget; og selvom den dømte måske ikke har den helt store chance for at komme på ret køl, må han dog bære sin straf. Det tror jeg også er den virkelig dybe mening hos folk, som beskæftiger sig med den slags ting.

Gottschalck-Hansen: Det undrer mig ikke, at den højtærede justitsminister udtalte sig, som han gjorde. Ministeren er jo også en slags jurist; og det er selvfølgelig rigtigt, hvad justitsministeren siger, at han altid udviser en vis forsigtighed, når jeg har talt — undertiden for megen forsigtighed, hr. minister. Det oplevede vi, da jeg for nogle år siden rejste spørgsmålet om de volds-overfald og den bølleterror, der prægede byen. Første gang, jeg rejste spørgsmålet, blev det bagatelliseret af ministeren: der